

Полюбопитствовахъ да знаѣхъ какъвъ е и отъ дѣка е. Гръкътъ, близкъкъ познайникъ Йорговъ, ми расказа.

Йоргу е Караманлия, изъ нѣкоя си паланка въ Мала-Азия. Напустналъ е отечеството си още прѣди пет-десетъ години — съвсѣмъ младъ — отъ нѣкакъвъ „меракъ по жена“, забѣлѣжи събесѣдникътъ ми. Дошълъ въ Цариградъ и тамъ билъ свирачъ на булгарія, послѣ — показвачъ на кукли, послѣ акробатъ (виждъ артистическа жилка!), но слѣдъ едно нещастно падане отъ вжзето, осакатѣлъ съ дѣсната ржка. Тогава купилъ подвижната панорама, (— „такива работи му бѣхъ по сърдце“ — добави гръкътъ) — тя можеше и съ лѣва ржка да се настройва, и чрѣзъ нея се хранеше. Той билъ изходилъ съ нея цѣлия Балкански полуостровъ; но най много е стоялъ въ България, прилѣгнала му на сърцето тая земя, обикналъ я като второ отечество. Прѣди двѣ години фърлилъ котва въ София, старъ, болнавъ, и рѣшилъ да остави тука кости. Нѣма ни жена, ни роднини, ни съотечественикъ. Поминувалъ се много мъчно съ занаята си въ послѣдне врѣме, понеже панорамата съвсѣмъ се поврѣдила и едното стъкло се замътило.

— И ни единъ пжтъ не връщя ли се въ своето родно отечество?

— Не!

— Боялъ се е отъ нѣщо? Ималъ е причина?

— Не, господине — нали ви казахъ? — отъ женски единъ меракъ напустналъ градеца си и забѣгна въ чужбина.

Азъ почовъркахъ гръка да узнаѣхъ нѣщо по-подробно.

— То тука не му е мѣстото за такива свѣтовни работи да се приказва, отговори гръкътъ, като бързо се закрѣсти, защото попѣтъ зачете нѣкоя заупокойна молитва, която вѣтърътъ докара насамъ. Послѣ подзе: — Каквото самичкъкъ ми расказа Йоргу да ви расправж, а малко е нѣщо то. Фърлилъ любовъ на едно момиче, и то